

Betsy sperde hare mooie oogen van donkerbruin satijn wijd open — en keek mij uitvorschend aan. Een knecht kwam buigend berichten, dat de equipaadje van mevrouw Van Aldersee vóór was. Ik geleidde de dames naar buiten, en nam eene uitnoodiging aan den volgenden avond dit onderwerp in klein comité te bespreken. Het zal wel overbodig zijn hier ter verklaring bij te voegen, dat het vermelde gesprek gevoerd werd naar aanleiding van de feestelijke vertooning der welberoemde *tableaux-vivant*, waarmee Pulchri zich al eene reeks van jaren lauwer op lauwer won, en dat ditmaal de heer Albert Verwey onder den titel: *De Foden* verzen geschreven had, die tot toelichting der *tableaux* zouden dienen.

Donderdag-avond op ouderwetschen theetijd verscheen ik bij mevrouw Van Aldersee. Neef Brandt en zijne dochter waren er al. De gastvrouw had vastgesteld, dat wij eerst wat zouden keuvelen, en dan gezellig een kaartje zouden leggen ter eere van neef. Of dit programma Betsy beviel, scheen mij zeer te betwijfelen.

Zoodra ieder van thee voorzien was, begon mevrouw Van Aldersee:

— „En nu ben ik zeer nieuwsgierig te vernemen, amice! hoe je je opinie van gisteren avond zult verdedigen!”

— „Jammer, dat het feest niet op 1 April is gevallen, neef! dan had ik uw oordeel best begrepen!” — fluisterde Betsy.

— „Ja, dames! ik blijf bij mijne opinie. Ongemeener kunst als die van den heer Albert Verwey schijnt er op deze wereldbol niet gevonden te kunnen worden. En dat wel in tweeërlei opzicht. In de eerste plaats de voordracht, in de tweede de verzen. De voordracht wilde zich aansluiten aan de fraaie stoffeering van tooneel en zaal. Alles moest ons naar den Levant verplaatsen. En daarom sprak de poëet „met bevende muziek van stem”. Het was eene *mélopée*, zooals de kinderen Israëls zongen aan de wateren van Babylon, terwijl tranen leekten over hunne verbleekte kaken. Het was een palinodie, als ik de Hadji's hoorde klagen in Soendaneesche kampongs gedurende de nachtwake voor eene jonge doode. Het was eene geheimzinnige treurhymne, gelijk ik een Nubischen schipper hoorde aanheffen met trillende stem, toen hij het lijk zijner vrouw bij invallende duisternis over de bruine golven van den Nijl”

— „Neen, neef! al ware alles precies zoo als u zegt, dan nog zou het ongepast geweest zijn onze onschuldige taal zoo te radbraken. Ik dacht eerst, dat de verzen in het Babylonisch of Hebreeuwsch gezegd werden — en dat het tekstboekje ons aan eene vertaling hielp. Zooveel gejammer hoorde noch bij het tableau van Rebekka, noch bij dat van Mozes, noch bij dat van Simson, noch bij dat van Salomo. Een geheel verward hoofd alleen kan op zulk een inval komen!”

Betsy sprak zeer streng, terwijl de zonneschijn van haar glimlach zich achter den ongewonen ernst van haar lief gelaat verborg.

— „Goed, dat de dichter je niet hoort! Hij zou in staat zijn je eene Haagsche keukenmeid te noemen!” — antwoordde ik. — „Goethe heeft het al gezegd, wie den dichter wil verstaan, moet in het land des dichters gaan! Gisteren avond moesten wij ons naar Palestina, Egypte en Babylon verplaatsen. Had men nu het woord: kemelen of ezelskinnebak maar zoo gewoon burgerlijk hooren uitspreken, dan was de Levantijsche kleur weggebleven! Neen,